

gresser, og hvor hun tillige havde undersøgt forskellige Arbejdsforhold, hvortil vort Indenrigsministerium havde givet hende Rejseunderstøttelse tillige med anbefalinger, der aabnede Adgang mange Steder, hvor det ellers er vanskeligt at komme ind. Fru Meyer havde saaledes haft Lejlighed til at overvære et Møde i Deputeretkammeret. Det havde været et af Kammerets „rolige“ Møder, men efter den Skildring, Fru Meyer gav, maa det dog have været, hvad Mark Twain kalder „gallisk Ro“, der kendetegnede det, i det mindste maatte de ivrige Gestikulationer, den stadige springen op paa Talerstolen for en ganske kort, men med Fynd og Klem fremsat Bemærkning, Formandens næsten uafbrudte ringen med Klokken o. s. v., tage sig ret livligt ud i en Nordbøs Øjne.

Der var adskillige af de Smaa-træk, Fru Meyer fremdrog, der maatte bringe Tilhørerne til at tænke paa Ordet: Øst og Vest, hjemme bedst! Først og fremmest var det Kvindernes Arbejdskaar, som Fru Meyer havde fundet saa langt sørgeligere end vore, saa langt sørgeligere, end hun havde ventet! Men desuden var der saa mange af „disse Smaating, hvoraf Livet bestaar“, som var langt mindre tiltalende i den lovpriste Seinestad, end vi har dem her hjemme. Fru Meyer nævnede f. Eks. vore rare røde Postkasser og vore rene og pyntelige Sporvogne og Omnibusser, som langt er at foretrække for de parisiske.

I andre Henseender var Fru Meyer — som vistnok enhver Pariserfarer — opfyldt af Glæde over alt det skønne og store, Paris rummer: Champs Elysées, Jesu Hjerter Kirke paa Montmartre, Boulevarderne, Seinen og Notre-Dame Kirken, men fremfor alt Napoleons Grav, som er det Mærke, hvorunder Franskmandenes samlesbaade til Gavn og til Skade for deres Folk. Hvælvingen med sine betagende Lysvirkninger fremkalder en Stemning, som maaske ingen anden Bygring paa Jorden, og her gælder det, at „Stenene taler“; i Stenene læser Franskmanden Navnene paa Napoleons Sejre, og hver Franskmands Hjerter banker af Krigerstoltthed ved den store Kejseres Grav, derfor er der foreløbig næppe Udsigt til, at Militarismen vil tabe Fodfæste i Frankrig. Ulykkeligvis bringer Begejstringen for Napoleons Krigerstørhed ogsaa Franskmandene til at holde fast ved hans Lovbog, der sikkert indeholder Bestemmelser, som ethvert rettænkende Menneske maa opføres over. Fru Meyer mindede om en af de mest berygtede Sætninger: la recherche de la paternité est interdite — det er forbudt at efterspore Barnefaderen. Dette Spørgsmaal havde, som rimeligt er, været Genstand for Drøftelse ved Kvindernes Kongres.

Nogle Ugers Ophold i Paris giver imidlertid Stof til mere end een Aften, Fru Meyer lovede derfor at fortsætte næste Tirsdag.

Kvindelig Fremskridtsforening samles i Vinter hver Tirsdag Aften i Koncertpalæet (Opgang i Porten, Bredegade 28, nærmest Kongens Nytorv); en Gang om Maaneden skal der være selskabelig Sammenkomst med Aften-

underholdning og Dans. Møderne afvikles hver Tirsdag i „Politiken“ og „Socialdemokraten“, — hvorfor ikke i „Kvinden og Samfundet“? Burde ikke Kvindelig Fremskridtsforening gøre saa meget for det eneste danske Kvindesagsblad?

Charlotte Norrie,
født Harbou.

To Kongresser.

Alliance Universelle des Femmes pour la Paix internationale.

Vi tillader os endnu en Gang at minde om, at Kvindernes første internationale Fredskongres finder Sted den 27.—29. September i Trocadero store Sal. Kongressen har til Formaal at behandle de Opgaver, som Fredsvennerne har sat sig, og da i Særdeleshed de som Kvinderne arbejder for: at styrke Fredsideerne ved Opdragelsen. Da Alliance universelle des femmes pour la paix er udbredt i alle Verdensdele, haaber man paa stor Tilslutning til Kongressen*). Præsident er Prinsesse Wiszniewska, Frøken Louise Høpner er Generalsekretær. Straks efter Kvindernes Fredskongres begynder Verdensfredskongressen (fra d. 30. September til d. 5. Oktober) i Kongrespaladset.

Den 2den internationale Kvindekongres i Paris

finder Sted d. 5.—8. September i Kongrespaladset, under Handelsministeriets Beskyttelse. I Programmet for Kongressen hedder det: „Kvinden er underkastet Love, i hvis Tilblivelse hun selv ikke har Del; og hvor duelig hun end er, hvor stor hendes Intelligens, bliver hun alligevel behandlet som umyndig, og lider under den ringe Stilling Samfundet indrømmer hende. Er Kvinden ugift kan hun kun med Møje fortjene hvad hun behøver til Livets Fornødenheder; thi den Løn, som bliver betalt for hendes Arbejde, er ofte saa ringe, at den slet ikke staar i Forhold til det, som ydes. Den gifte Kvindes Formue og Erhverv raader Manden over. At tale om de formaalstjenligste Midler for en Forbedring i den Henseende, er vigtigt nok. Og da bør Opmærksomhed henledes derpaa: Lovgiverne, Socialpolitikernes og alle som beskæftiger sig med Retfærdighedens og Fremskridtets store Ideer. Kvindernes Emancipation vil lette hendes nuværende Elendighed og blive hende et Værn i Kampen. Kongressen vil paa Grundlag heraf behandle følgende Spørgsmaal: I økonomisk Henseende, samme Løn som Manden; i politisk Henseende samme Ret for Mand og Kvinde.

Kongressen deler sine Arbejder i tre Sektioner. Den første Sektion behandler økonomiske, moralske og sociale Spørgsmaal, og har som Ho-

*) Fra hvert Land indbydes en Kvinde til at deltage i Kongressen som „Présidente d'honneur“; fra Danmark er indbudt Fru Mathilde Bajer.

vedemme Kvindens Stilling i de forskellige Grene af menneskelig Virksomhed. Lønninger, Værdien af Kvindens Arbejde i Familien, Arbejdstid og Hygiejne, er altsammen særskilte Spørgsmaal. Man forlanger samme Moral for begge Køn, og Afskaffelse af Reglementering. Den anden Sektion beskæftiger sig med Opdragelsen, og forlanger samme og fælles Opdragelse for begge Køn. I den tredje Sektion bliver først Lovgivningen og Privatretten behandlet; Ægteskabslovens Reform og Familiens Organisation er Hovedemnerne. Med Hensyn til den offentlige Ret forlanges der Adgang for Kvinder til offentlige Embeder, og samme politiske Rettigheder som Manden. Madame Marie Pognon er Præsident og „La Fronde“ Ud giver, Mme Marguerite Durand, er Generalsekretær for Kongressen.

MB.

Indland og Udland.

Danmark.

I sin Tale ved Industrimødet nævnede Direktør Hagemann en kvindelig Opfinder, Fru cand. polyt. Nielsen. Vi kan i den Anledning meddele følgende.

Fru Nielsen, født Klingberg, er kun 25 Aar gammel, men har allerede faaet Tid til at tage polyteknisk Eksamen, arbejde flere Aar som Assistent paa Statsprøveanstalten, gifte sig og gøre en Opfindelse. Det sidste vil især interessere vore Læsere, der sikkert ofte har maattet høre, at Kvinder vel kan tage Eksaminer o. a. lign., men ikke kan faa nogen selvstændig Tanke. Fru Nielsens Opfindelse er det saakaldte „afvadske-lige Kalkpuds“, der lige saa godt kunde kaldes uafvadskeligt; thi Dyden bestaar i, at Farven ikke vadskes af, selv om man bruger Svamp og Børste. Det er en Imprægnering, der kan anvendes paa tørt Kalk, medens Oscar Matthiesens bekendte Imprægnering kun kan benyttes i den vaade Kalk, altsaa til alt Fresco-Maleri. Fru Nielsens vil ventelig især finde Anvendelse til dekorerede Lofter og Vægge, samt paa Steder, hvor man sætter Pris paa at kunne holde de kalkede Vægge rene med Sæbevadsk. Fruen har deltaget i Restaureringsarbejdet ved Thorvaldsens Musæum og paa Universitetet; men er for øvrigt beskæftiget som Assistent hos sin Mand, Driftsbestyrer Nielsen ved Frederiksberg Papirfabrik.

Hun har taget Patent paa sin Opfindelse.

England.

Lige fra 1835 til nu har man kæmpet for at hæve et Forbud, der skriver sig fra Henrik VIII's Dage, nemlig Forbudet mod, at en Mand ægter sin afdøde Hustrus Søster. Man har dannet Selskaber for denne Reform, skrevet Romaner derom (f. Eks. Miss Mulochs „Johanne“) o. m. m. Alt er strandet paa Overhusets ubrydelige Modstand, der dog næppe havde været saa udholdende, om ikke hele det saakaldte „gode Selskab“ havde

stillet sig paa samme Side. Selv et Blad som „English womens Review“ har sat alt ind paa at opretholde denne Lov, der for Ikke-Englænderes Øjne aldrig kan synes andet end en Skranke og Hindring for Menneskelykke. Begrundelsen har været den, som det synes os i høj Grad søgte, Paastand, at Ophævelsen vil forstyrre det gode Søskenforhold, der kan herske mellem Svoger og Svigerinde og det dermed følgende Tanteforhold til den afdødes Børn.

I Kolonierne har man imidlertid afkastet Lænken; og Overhuset er nu gaaet ind paa, at Ægteskaber af denne Art, der er indgaaede i en engelsk Koloni, skal kendes for gyldige i Moderlandet. Et Eksempel paa, at de engelske Kolonier, lige som andre Børn, kan virke opdragende paa Moderen — eller Faderen skulde man maaske sige, da det i alt Fald udadtil er Mænd, der her har ført an.

Frankrig.

Følgende franske Damer er i Anledning af Udstillingen blevne dekorerede: Mlle Sara Monod, hvis filantropiske Virksomhed har været omtalt i vore Pariserbreve, har faaet Guldmedaille; Æreslegionens Kors er bleven givet til Mme Bogelot, som tager sig af straffede Kvinder, Mme d'Abbadis d'Arrest og Forfatterinderne Daniel Lesueur og Clemence Royer.

Om den sidste Udnævnelse siger de franske Blade, at det er Mme Roger, der hædres Ordenen ved at bære den, ikke omvendt. Den 70aarige Dame skildres baade af Venner og Modstandere som en fremragende Lærd og betydelig Tænker. Skønt udsprunget af en gammel, konservativ Adelslægt og opdragen i et af de mest fanatiske katolske Klostre har Mme Roger i de sidste 40 Aar været en af den katolske Kirkes mest frygtede Modstandere. Hun var oprindelig Nationaløkonom — holdt i sin Tid Forelæsninger i Genf om Skattevæsenet — men udviklede sig efterhaanden til Filosof. Hun var den første, der oversatte Darwin paa fransk, og ikke blot oversatte, men forklarede og videreudviklede den engelske Udviklingslære. Renan sagde om hende, at hun var „næsten et mandligt Geni!“

Indien.

Som vi ved, er de indiske Enklers Skæbne ganske forfærdelig tung, og det store Flertal vilde rimeligvis

Kvinden og Samfundet.

Nørregade 33, St.

København K.

Amerikanske Millionærdøtre.

Jeg traf en af dem paa et Hotel i Berlin for nogle Aar tilbage. Hvad det var, der drog mig til det unge Par, forstod jeg fra først af ikke. Vel vakte allerede Mandens Navn min Opmærksomhed. Han var Søn af en berømt engelsk Adelsmand og Politiker af det frisiske Parti, og var selv Diplomat. Der var over dem begge en Friskhed og et Liv, som man ikke ofte finder forenet med den aristokratiske Holdning, de til fuldt Maal besad. Men det var dog først, da jeg mødte dem paa Universitetet, hvortil jeg selv med Møje havde tiltvunget mig Adgang, at det

gik op for mig, at det maatte være nogle sjældne Mennesker, disse to, der — unge, rige og smukke — tilbragte deres Hvedebrødsdage med at høre Forelæsninger om Samfundsvidenskab i en støvet Læsesal.

Da vi oftere traf sammen her, begyndte ogsaa de at nærme sig til mig; og da den unge Frue en Eftermiddag var ene, bød hun mig ind i sin Stue. Jeg fandt her Bordene fyldte ikke med de sædvanlige Blomster, Fotografier og Toilettesager, men med Bøger og Bøger og atter Bøger, alle behandlende dybe og alvorlige Problemer lige fra Malthus og Karl Marx til Henry Levys og Nietzsche.

„De er Fremskridtskvinde“, begyndte hun vor Samtale, „det er jeg ogsaa. De spørger, om min Mand kan lide det. Ak ja, det var jo netop, hvad han blev indtaget i mig for; det var fra Begyndelsen kun, fordi han vidste, jeg ikke var som alle de andre, at han søgte mit Bekendtskab. Han havde, tænker jeg, faaet nok af de korrekt klædte og korrekt tæn-

kende, følede og handlende engelske Misser. Jeg derimod havde lavet en lille Skandale i det londonske Selskab. Kan det mere Dem at høre den Historie, staar den til Tjeneste.

„Vi Amerikanerinder bliver ikke sjældent lidt forkelede paa denne Side af Atlanterhavet. Man morer sig med os og tilsteder os en Frihed — sagtens fordi man ved, at vi ikke vil undvære den — som giver de hjemmefødte Englænderinder noget at tænke paa. Jeg havde samlet mig en Kreds af unge Piger, alle livsfriske og livskraftige, men inderlig kede og trætte af det torne Selskabsliv, man lod dem føre. Jeg fortalte dem om alt, hvad Pigebørnene i New York foretager sig. Der var ikke en af dem, uden at de jo havde Mod paa at prøve noget lignende; men de vidste ogsaa hver og en, at de i deres Hjem vilde møde en saa haardnakket Modstand, at de skønne Planer rimeligvis vilde løbe ud i Sandet. For at overvinde denne Modstand dannede vi da en Sammensværgelse, som det i Grun-

den mod Forventning lykkedes os at holde skjult, indtil Udførelsens Stund var kommen.

Med Venner og Venners Venner var min Stab løben op til 60 unge Piger af det bedste Selskab. Til en given Tid forlod de alle deres Hjem og samledes under mit Føreskab paa et stort Hotel i London. Herfra tilskrev enhver af dem sine Paarørende, udviklede sin Livsplan og erklærede, at dersom man ikke vilde gaa ind paa hendes Ønske, vilde hun ikke mere vende tilbage til Hjemmet. Der var selvfølgelig ikke noget ondt eller stødende i, hvad de vilde. En bad om at maatte studere ved Cambridge, hvor allerede saa mange gode, engelske Kvinder har hentet Livsvisdom; en vilde male i Paris, en anden vilde paa et Hospital at lære Sygepleje, en vilde bosætte sig i et settlement i et af Londons Fattigkvarterer for at lære Livet at kende o. s. v., o. s. v. Man forstod, at det var Alvor, man vidste, at de unge Piger havde mig og min Formue at støtte sig til, og